

ZROD KLANOV

MAČACÍ BOJOVNÍCI

ÚDER HROMU

ERIN HUNTEROVÁ

Albatros

Mačací bojovníci 2

Úder hromu

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Erin Hunterová
Mačací bojovníci 2: Úder hromu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZROD KLANOV

MAČACÍ BOJOVNÍCI

ÚDER HROMU

ZROD KLANOV

MAČACÍ BOJOVNÍCI

ÚDER HROMU

ERIN HUNTEROVÁ

Albatros

Velká vdaka Cherith Baldryovej

KLANY

TÁBOR JASNÉHO NEBA

VODCA

JASNÉ NEBO – svetlosivý kocúr s modrými očami

PADAJÚCA PERUŤ – mladá biela mačka

MESAČNÝ TIEŇ – čierny kocúr

LIST – čierno-biely kocúr

LUPENA – malá žltá mačka so zelenými očami

BYSTRÁ VODA – sivo-biela mačka

MRÁZ – čistobiely kocúr s modrými očami

PICHLIAČ – strakatý kocúr

ŽIHLAVNÍK – sivý kocúr

HLBOKEJ TIEŇAVY

VODKYŇA

HLBOKÁ TIEŇAVA – hustosrstá čierna mačka so zelenými očami

SIVÉ KRÍDLO – kocúr s hladkou tmavosivou srstou a zlatými očami

ROZOKLANÝ ŠTÍT – malý sivý pruhovaný kocúr s modrými očami

ŠKVRNITÁ SRSŤ – útla strakatá mačka so zlatými očami

POKROPENÁ KVETINA – hnedá pruhovaná mačka s modrými očami

ROZTRIEŠTENÝ LAD – sivo-biely kocúr so zelenými očami

MRAČNÝ DEŇ – dlhosrstý čierny kocúr s bielymi ušami, bielym chvostom a dvoma bielymi labami

KAVČÍ ŠKREKOT – mladý čierny kocúr s modrými očami

LETIACA JASTRABICA – oranžová pruhovaná mačka

MAČATÁ

BLESKOVÝ CHVOST – čierny kocúr

ŽALUĎOVÁ SRSŤ – gaštanovohnedá mačka

HROM – oranžový kocúr s jantárovými očami a veľkými bielymi labami

TULÁCI

VETERNICA – šlachovitá hnedá mačka so žltými očami

ÚTESOVEC – štíhly sivý pruhovaný kocúr

TŔŇ – vypĺznutý kocúr s fľakatou srstou

ROSA – mačka s krátkou hustou sivou srstou a jasnomodrými očami

RIEČNY ZURKOT – dlhosrstý strieborný kocúr

HMLA – sivo-biela mačka

MICKY

VČIELKA – baulatá strakatá mačka so žltými očami

KORYTNAČIA NÔŽKA – strakatá mačka so zelenými očami

PROLÓG

Na vresovisku vládla tma, teda až na ligotanie vzdialených hviezd a bledé svetlo mesiaca. Hrom sa zahniezdil na zadných nohách a pri pohľade na strieborný kruh tesne nad obzorom prižmúril oči na úzke štrbiny. Nočný vánok, ktorý mu prečesával srst', bol chladný a osviežujúci. Mladý kocúr sa pôžitkársky natiahol a potom zmeravel, keď okrem jemného vlnenia zacítil aj niečo ďalšie. O hlavu sa mu opakovane obtieralo niečo teplé.

Otočil sa a zbadal, že mu jeho matka Búrka oblizuje uši, ako keď bol ešte malé mača. Uspávala ho tak, opretého o jemnú srst' na svojom bruchu. Hrom sa udivene nadýchol. *Moja mama!* Bolo to už tak dávno, čo naposledy cítil dotyk jej srsti.

Búrka zastala. Hrom sa s ňou stretol pohľadom a mal pocit, akoby sa ponáral do zelených hlbín jej očí. Natiahla jednu labu, privinula si ho bližšie a on zacítil upokojujúci buchot jej srdca.

Hromovi v hlave vírili myšlienky o tomto zvláštnom stretnutí, no zároveň si uvedomoval, že mu je známe. V bdelom stave si na matku nedokázal spomenúť, no teraz spoznával každú bodku na jej srsti. Dokonca aj letmá vôňa jej dychu mu bola povedomá, prebúdza v ňom spomienky na tmavý, ozývajúci sa dvojnožčí brloh, kde sa narodil.

Pri pohľade na Búrku si spomenul na mačku, ktorá sa oňho starala, keď ho Sivé krídlo priviedol na vresovisko. *Letiaca jastrabica je na mňa dobrá.* Vždy bola k nemu nežná. No láska a útecha od jeho vlastnej matky boli silnejšie.

Z hrdla sa mu vydralo pradenie. „Povedz mi ten príbeh znova,“ zaprosil, hoci si nebol istý, ktorý príbeh myslí alebo odkiaľ tá túžba počuť ho prichádza.

Búrka sa k nemu usadila pohodlnejšie, s jednou labou ochránarsky položenou na jeho pleci. Na okamih zaváhala a uprela pohľad za Hroma, akoby dovidela do nedozernej diaľky.

„Na tvojho otca som prvý raz narazila v lese,“ zamrmlala slová, ktoré v Hromovej mysli zazneli ako známa ozvena. „V krytej priehlbine, kde žil. Ležal pred malinčím. Pozreli sme sa jeden druhému do očí a zrazu sme... skrátka sme to vedeli. Cítila som v ňom lásku.“

Hromovi sa zmätene zježila srst, akoby po ňom liezli mravce. „Prečo sa všetko tak zmenilo?“ spýtal sa. „Jasné nebo ma vykázal – môj vlastný otec! Kam všetka tá láska zmizla?“

Cítil, ako sa Búrka stiesnene zahniezdila. „Stále je tam,“

odvetila. „Len... Jasné nebo nevie, ako s ňou naložiť. Pomôžeš mu s tým.“ Sklonila hlavu a začala ho silno, upokojujúco lízať jazykom po boku tela. „Viem, že to dokážeš.“

Hrom sa uvoľnil, ale ešte než zavrel oči, zazrel, ako sa v diaľke zrazu niečo pohlo. Tmavý obrys mačky so zdvihnutou hlavou a chvostom, ktorý cupotal pred žiarivým kruhom mesiaca. Hoci bol veľmi ďaleko, Hrom inštinktívne vedel, že je to jeho otec.

Búrka ho musela zazrieť tiež, pretože Hrom cítil, ako sa jej zrýchlil tep. Aj jeho zaboľelo srdce, keď si uvedomil, že jeho matka stále Jasné nebo miluje.

Napoly vstal s úmyslom vyraziť za ním, ale Búrka mu položila labu na plecía a pritiahla si ho bližšie k svojmu boku. „Nechaj ho tak,“ zamňaukala ticho.

„Ale vravela si...“ namietal Hrom.

„Teraz nie je ten správny čas,“ povedala. „Budeš vedieť, keď príde.“

Znova mu začala lízať uši a Hrom sa pomaly usadil. „Je to môj otec...“ zamrmlal smutne.

„Viem,“ uistila ho Búrka. Krátko ho hravo potľapkala labou so stiahnutými pazúrmí po nose. „Máš v sebe toľko z neho,“ zapriadla.

Bolesť v Hromovom srdci stále silnela, akoby ho zvierali ostré pazúry. „Tak prečo ma Jasné nebo neprijme?“ naliehal. „Prečo nemôžem ísť za ním?“ Jeho hlas prerástol v kvílenie. „Celé je to také nesprávne!“

Keď sa Búrka zahľadela na mesiac v splne, oči mala plné žiaľu. Nočný vánok silnel a prečesával jej srst', a ona sa

tesnejšie ovinula okolo Hroma, aby ho chránila pred chladom.

Hrom jej viac nevidel do tváre. Len počul, keď znova prehovorila. „Všetko to napravíš,“ zamrmlala a jej hlas prestúpil jeho žily ako teplý med. „Keď nadíde ten správny čas, viem, že to dokážeš...“

1. KAPITOLA

Mladý porast trávy na vresovisku sa vlnil v teplom vánku, ktorý prečesával srst' Sivému krídlu a prezrádzal, že chladné obdobie sa chýli ku koncu. Zo zeme všade naokolo vyrážali zelené klíčky a na útesovcoch, ktoré posievali krajinu, sa zjavili žiarivožlté kvietky. Vzdialené trilkovanie vtákov napovedalo, že koristi bude v nadchádzajúcich mesiacoch dostatok.

Hrom o niekoľko dĺžok chvosta ďalej nadšene pišťal pri zápase s mačatami Letiacej jastrabice, Bleskovým chvostom a Žaludovou srstou. Sivé krídlo s láskyplným žmurkaním sledoval, ako sa prevalujú v jemnej tráve a oháňajú sa po sebe labami so stiahnutými pazúrmami. Požiadal Letiacu jastrabicu o dovolenie vziať ich na lekciiu lovenia.

„Dobre,“ súhlasila pruhovaná mačka. „Ale dávaj si pozor, aby si sa s nimi príliš nevzdialil od tábora.“ Teraz ich s radosťou nechal, nech sa chvíľu pohrajú, a užíval si ich bezstarostné šibalstvá.

O niečo ďalej na vresovisku videl Mračný deň a Škvrnitú srst', ako sa vracajú od rieky s trsmi čerstvých byliniek zovretými v čelustiach. Z kríka útesovca sa vynorila Pokropená kvetina s bezvládnym telom králik. Ťahala korist' do priehlbiny, kde Kavčí škrekot a Roztrieštený ľad vyhrabávali ďalšiu zeminu, aby otvorili nový tunel na spanie. Letiaca jastrabica a Hlboká tieňava sedeli tesne pri sebe, rozprávali sa a čistili.

Konečne sa tu cítim ako doma, pomyslel si Sivé krídlo, spomínajúc na ich dlhú cestu z hôr a problémy, ktoré ich pri usádzaní sa na vresovisku postretli. Prijat' Vykladačkinu víziu lepšieho domova, ktorý nájdu, ak sa vydajú po slnečnej ceste, bolo ťažké. Ich púť bola plná nástrah, a predsa všetky prekonali. *Žije sa tu dobre.*

„Bleskový chvost, budeš zajac.“ Sivé krídlo pri zvuku Hromovho hlasu presunul pozornosť späť na mačatá. „Ukážem ti, ako sa chytajú.“

„Dobre.“ Bleskový chvost začal pri napodobovaní nepravidielných pohybov zajaca poskakovať z boka na bok.

Hrom vrhol pohľad na Ťaludovú srst' a zamňaukal: „Sleduj!“ Pritisol sa k zemi a začal sa zakrádať k Bleskovému chvostu, ktorý sa obzeral cez plece, aby zistil, či sa k nemu staršie mača približuje.

Hrom zavrtel zadnými nohami a vrhol sa obrovským skokom vpred. Keď dopadol na Bleskový chvost, čierne mača zapíšťalo, prevalilo sa na chrbát a ovinulo laby okolo Hromovho krku, takže obaja padli na zem a premenili sa na jednu kopu metajúcej sa srsti.

Jasné nebo a ja sme kedysi boli takí istí, pomyslel si smutno Sivé krídlo. Ako je možné, že sme sa tak strašne poškriepili?

„Si mŕtvy!“ zavyl Hrom. „Zabil som ťa!“

„Chcem to spraviť naozaj!“ vyhlásila Źaluďová srst', ktorá k nim pribehla. „Budem najlepšou lovkyňou na svete.“

„To je dobre,“ zamňaukal Sivé krídlo, cupotajúc k mačatám. „Ale predtým sa toho musíš veľa naučiť.“

„Viem sa zakrádať ako Hrom.“ Bleskový chvost sa pritlačil k zemi, zavrteľ sa a zašmátral labami v tráve. „Vidíš?“

„Výborne,“ odpovedal Sivé krídlo, ignorujúc jeho chvost, ktorým mával vo vzduchu. „Ale vedieť niečo chytiť nie je všetko. Tu na vresovisku vás koristiť vidí zďaleka, takže čo musíte spraviť?“

„Skočiť na ňu... takto!“ Źaluďová srst' zapišťala, vyskočila na brata a zhodila ho na zem.

Hrom sa vrhol k nim. Nikdy nič nechytia, ak nebudú dávať pozor, ale Sivé krídlo ich nechcel karhať. Sledovať šťastné, zdravé mačatá mu padlo dobre.

Sú také veľké a silné... dvakrát také ako chúda Vtáčia pieseň.

Pri spomienke na jeho sestru, ktorá zomrela v horách, pretože pre ňu nebolo počas chladného obdobia dost' jedla, ho bodol žiaľ. Zacítil príval ochranárskej lásky k Hromovi a ostatným. Bol rozhodnutý docieľiť, aby z nich vyrástli silné, zdravé mačky.

Chladné obdobie tu nebolo také náročné. Vždy sme mali

dost koristi. Sivé krídlo sa stále nevedel celkom zmieriť s tým, že miestny sneh nebol taký hustý ako snehová prikrývka v horách a nevydržal rovnako dlho. Námraza sa ráno roztápala oveľa skôr. Mali pár dní, keď nemohli vyraziť na lov alebo nevedeli nájsť vodu na pitie, predovšetkým v lese, kde ich pred tým najhorším chladným počasím chránili stromy. Potlačil povzdych. Jeho domov a jeho matka Tichá kvapka mu stále občas chýbali, ale ľahší život na vresovisku znamenal, že mačatá prežili a onedlho sa dočkajú návratu teplého obdobia.

Hrom a Bleskový chvost sa ďalej kľbčili a mňaučali dost hlasno na to, aby odplašili všetku korisť na vresovisku. Ťaludová srst' sa od nich odtrhla a náhle zapišťala: „Sledujte!“

Rozbehla sa do priehlbiny a zmizla v ústí tunela, kde Sivé krídlo predtým videl pracovať Kavčí škrekot a Roztrieštený ľad. S rozbúšeným srdcom zamieril za ňou. Pod vresoviskom sa tiahla celá sieť tunelov, ktoré zväčša vyhľadili králiky. Mačky ich začali zväčšovať a robiť si z nich brlohy, ale miestami boli stále nebezpečné. Sivé krídlo sa v norách nikdy necítil dobre. Boli také tmavé a úzke, že sa mu v nich ťažko dýchalo. *Navyše, ak by zašla do tunelov príliš hlboko, mohla by sa nám stratit.*

Na jeho úľavu Ťaludovú srst' takmer okamžite vystrčila z tunela ďalšia mačka. Keď vyliezla, Sivé krídlo zbadal, že je to jej otec, Kavčí škrekot. Za nimi sa zjavila hlava Roztriešteného ľadu s nahnevaným výrazom v tvári.

„Drž sa odtiaľto bokom,“ vyhrešil Kavčí škrekot Ťalu-

ďovú sršť. „Tento tunel ešte nie je bezpečný. Roztrieštený ľad a ja ho stále hrabeme.“ Prudko ťukol dcéru po nose labou so zatahnutými pazúrmí. „Nemala si byť na lekcii lovenia so Sivým krídlom?“

„Aj je,“ zavolal naňho Sivé krídlo. „Vďaka, Kavčí škrekot.“

Čierny kocúr odpovedal kývnutím hlavy a potom znova zmizol aj s Roztriešteným ľadom v tuneli.

Žaludová sršť sa so zveseným chvostom otočila a vyteperila sa späť po svahu na vrch priehlbiny.

„Páni!“ zvolal Bleskový chvost, keď sa pridala k ostatným. „To bolo úžasné! Dozvedeli sme sa, ako dostať po nose!“

Žaludová sršť naňho škaredo pozrela, ale neodpovedala.

„Myslím, že by si nám to mala ukázať znova,“ doberal si ju jej brat. „Nie som si istý, či som to pochopil.“

„Vážne? Tak po nose sa dostáva *takto*, ty blší mozog!“ Žaludová sršť zasyčala a zahнала sa labou po bratovom nose.

Bleskový chvost uskočil vzad. „Hej, to bolelo!“

„To stačilo,“ zamňaukal Sivé krídlo a vošiel medzi súvrhovcov, ešte než vypukla bitka. „Máme loviť, nezabudli ste?“

Mačatá sa na jeho úľavu utíšili a začali sa šuchtať z miesta na miesto, až kým si nenašli pohodlný priestor na sedenie. Zdvihli naňho širokánske oči.

Sivé krídlo sa poobzeral po niečom, čo by mohlo mladým mačatám pomôcť. Všimol si, že pod kríkom útesovca

sa niečo hýbe – králik, ktorý vykukol von a hryzkal trávku.

„Pozrite sa tam,“ vyzval mačatá a ukázal naňho chvostom, „ale nehýbte sa. Vidíte toho králika? Idem ho chytiť.“

Mačatá prikývli, oči im žiarili a končeky chvostov sa netrpezlivo šklbali.

„V prvom rade,“ pokračoval Sivé krídlo, „počkám, kým sa trochu vzdiali od kríka. Pravdepodobne sa tam niekde skrýva vstup do jeho nory. A keď ho budem prenasledovať, budem ho neustále pozorne sledovať, aby som mohol predvídať, ktorým smerom sa rozbehne.“

Kým rozprával, králik vyliezol ešte o kúsok ďalej. Sivé krídlo ho uprene sledoval a čakal na tú správnu chvíľu. Potom prudko vystrelil za ním, vyžíval sa v pocite, že nahaňuje svaly a cez kožuch mu prúdi vietor.

Bol pár chvostov od neho, keď si králik uvedomil, že tam je. Zviera sa so zdeseným zapišťaním a poskakujúcim bielym chvostom vydalo na útek. Sivé krídlo z neho nespúšťal zrak, a keď sa tvor pokúsil vrátiť do bezpečia pod kríkom, rozbehol sa mu odrezat cestu.

Králik sa šmykom znova stočil iným smerom. Ale Sivé krídlo ho pár skokmi dostihol, dopadol mu na plecía a prirazil ho k zemi, kde ho zabil uhryznutím do krku. Zaplavila ho spokojnosť.

Zdvihol stále teplé telo svojej koristi a odcupotal späť k mačatám, ktoré ho obdivne sledovali.

„Skvelý úlovok, Sivé krídlo!“ zvolal Hrom.

„Aj ja chcem takto loviť,“ zamňaukala Źaludová srst'.

„Čoskoro aj budeš,“ slúbil jej Sivé krídlo, ktorý strčil králika pod konáre neďalekého útesovca. *Vrátim sa poň, keď tu skončíme.* „Vlastne si to môžeš skúsiť aj teraz. Kto dokáže nájsť nejakú korisť?“

Mačatá vyskočili na laby, obzerali sa a energicky vetrili. „Cítim len toho králika,“ postážoval sa Bleskový chvost.

„Tak poďme ďalej,“ zamňaukal Sivé krídlo a odviezol ich niekoľko chvostov od priehlbiny. „Hrom, vidíš niečo?“

Sivé krídlo už zazrel myš, ktorá hryzkala semienka v trse vyššej trávy. Keď vkĺzla medzi jej stebľá, vrcholky sa zakývali a Hrom si ten pohyb všimol.

„Tam!“ šepol a namieril uši k myši.

„Dobre, choď po nej,“ vyzval ho Sivé krídlo.

Hrom sa okamžite pritlačil k zemi a začal sa zakrádať vpred.

Sivé krídlo pokrútil hlavou a šepkal, aby nevyplašil myš: „Nie. Vrael som ti, že takto sa dá loviť v lese, kde máš množstvo miest, kam sa dá skryť, a tvoje približovanie sa stratí v zvukoch zo stromov. Ale tu ti to nepomôže, pretože tá tvoja korisť z diaľky uvidí. Musíš sa spoliehať na rýchlosť.“

„Och... dobre.“ Hrom sa znova postavil na nohy, končekom chvosta mu podráždene šklbalo, a vrhol sa cez vresovisko k trsu vysokej trávy, kde sa skrývala myš.

„Rýchlejšie!“ zapišťala Žaluďová srst.

„Ty hlava zablšená!“ Bleskový chvost plesol sestre chvostom po ústach. „Pozri, čo si spravila!“

Myš stuhla, akoby začula Žaluďovú srst, a uvedomila si,

že jej hrozí nebezpečenstvo. Potom vystrelila z vysokej trávy a rozbehla sa k skalnému výčnelku o pár chvostov ďalej. Hrom sa pokúsil ešte pridať, ale podarilo sa mu potknúť sa o vlastné nohy, stratil rovnováhu a žuchol na zem. Myš sa vrhla do diery medzi dvoma skalami a zmizla.

Hrom sa horko-ťažko zdvihol, vytriasol si kožuch a so sklonenou hlavou sa odtrmácal späť k ostatným. „Prepáč,“ zamrmľal.

„To je v poriadku,“ upokojil ho Sivé krídlo a položil mu na plece konček chvosta. „Nabudúce ti to pôjde lepšie.“

Keď pozrel na Hromove veľké biele laby, chápal, prečo je mača také nemotorné. Očividne z neho vyrastie veľký a silný kocúr, ale práve teraz bol neohrabane vyťahnutý a ešte nemal svoje pohyby plne pod kontrolou. *Raz to príde*, pomyslel si Sivé krídlo. *Len musí byť trpezlivý.*

„Teraz si to chcem skúsiť ja,“ zamňaukala Žaludová srst'. „Ak si všetku korisť nevyplašil.“

„Čože?“ Hrom pobúrene vyvalil oči. „Keby si...“

Sivé krídlo zdvihol labu, aby škriepku zarazil. „Pohľadáme ďalšiu korisť,“ začal. „Niečo nájsť musíme.“

„Tam!“ Bleskový chvost ukázal chvostom.

Sivé krídlo sa otočil a zbadal malý krdel' vtákov, ktorý zobal do trávy neďaleko skalného výčnelka, kde zmizla myš. Prikývol. „Chod' po nich.“

Bleskový chvost sa okamžite prikrčil ako Hrom, akoby mu pokyny Sivého krídla šli jedným uchom dnu a druhým von.

„Bež, blší mozog!“ zapišťala Žaludová srst' na brata.

Rozbehla sa vpred a trielila po tráve s chvostom vejúcim za sebou.

Sivé krídlo žasol nad jej rýchlosťou, ale za behu nadšene pišťala. Niekoľko vtákov odletelo už pri jej prvom zapišťaní a zvyšok krdla sa vzniesol do vzduchu dávno predtým, ako sa k nim čo i len priblížila.

Bleskový chvost, ktorý ju nasledoval, keď si uvedomil, že snažiť sa zakrádať bola chyba, zastal a so znechuteným výrazom sa otočil. „Tak kto z nás má blší mozog?“ vyhlásil.

Sivé krídlo pokrútil hlavou a snažil sa nedať najavo pobavenie. „Všetci sa ešte stále máte čo učiť,“ zamrmlal.

Čakal, kým sa mačatá vrátia, keď ho zaujalo, že Hrom sa vymrštil do obrovského skoku. Sivé krídlo zbadal, že jeden z vtákov zosadol kúsok od nich. Hrom natiahol predné laby a strhol ho k zemi, pričom vták zatrepotal krídlami v márnom pokuse uniknúť.

Mladý kocúr sa vystrel s nevládnym telom vtáka v čelustiach. Oči mu žiarili. „Jedného som dostal!“ zvolal hlasom tlmeným ústami plnými peria.

Sivé krídlo mu na okamih nebol schopný dopriať chválu, ktorú si zaslúžil. Ten obrovský skok mu až príliš pripomenul Jasné nebo, Hromovho otca. *Ako keď zabil toho jastraba krátko pred naším odchodom z hôr.*

Sivé krídlo znova zaplavila bolesť spomienok na dni, keď si boli s bratom takí blízki. Nevydal sa do lesa ani sa nepokúšal s bratom stretnúť, odkedy Jasné nebo odmietol prijať Hroma za svojho syna, a to bolo ešte pred začiatkom chladného obdobia. Sivé krídlo na ich poslednom

stretnutí dokonca vyhlásil, že Jasné nebo viac nie je jeho brat. Strata najbližšieho príbuzného bodala Sivé krídlo do srdca ako trň, ale nedokázal mu odpustiť, ako kruto odmietol Hroma.

Sivé krídlo si vzdychol. *Snažil som sa Hroma viesť k láskavosti a súcitu, ale neprejaví sa v ňom povaha Jasného neba, nech budem robiť čokolievku?*

Vtedy sa za ním ozvalo tiché mraučanie na pozdrav, ktoré ho vytrhlo z jeho pochmúrnych myšlienok. Otočil sa a videl, že sa k nemu blíži strakatá mačka. Pri pohľade na ňu vyvalil oči a preletela ním radosť pripomínajúca slnečný lúč. Korytnačia nôžka! Prišla s nimi z hôr a bola mu vernou priateľkou, až kým... *Ale nie. Nebudem na to teraz myslieť.*

„Korytnačia nôžka!“ zvolal. „Ako si nás našla?“ Opustila mačky z hôr, ešte než sa presťahovali do nového tábora.

„Šla som k priehlbine, kde sme žili kedysi,“ vysvetlila Korytnačia nôžka, „ale bola prázdna... ostali len stopy starých mačacích pachov.“ Striasla sa. „Najprv som si myslela, že vás všetkých zabili líšky. Ale nemohla som tomu uveriť, takže som pátrala, až kým som nenašla stopu, a tak som teraz tu!“

„Tak rád tá vidím!“ zvolal Sivé krídlo.

Korytnačia nôžka pricupotala k Sivému krídlu a priložila nos k jeho. „Aj ja tá rada vidím,“ zapriadla. „Dlho sme sa nevideli.“ Vrhla pohľad na mačatá a dodala: „Vyzerá to, že máš plné laby práce!“

Sivé krídlo prikývol. S Korytnačou nôžkou sa nevidel,

odkedy mu pomohla zachrániť Hroma z rúcajúceho sa dvojnožčieho brlohu. Odvtedy strávila celé chladné obdobie v pohodlí dvojnožkraj ako micka. *Stále nemôžem uveriť, že sa tak rozhodla*, pomyslel si Sivé krídlo a odvrátil sa, aby mu nevidela na tvár. Vybrať si život, kde nemusíte loviť korisť a necítite, ako vám srst prečeše ranný vánok... Sivé krídlo to nevedel pochopiť. Po jej odchode nedokázal skryť pocit, že ho zradila, a Korytnačia nôžka k nemu začala byť chladná a odmeraná.

Ale nový život Korytnačej nôžke očividne prospieval. Bola bacuľatá a vyzerala zdravo, srst mala lesklú a jej jasné oči pri pohľade na Sivé krídlo žiarili.

„A tento veľký kocúr je Hrom?“ spýtala sa, keď sa otočila k mačatu, ktoré stálo pri nich s korisťou v čelustiach, vyzeralo zarazene a trochu ublížene. Sivé krídlo bodli výčitky svedomia, keď si uvedomil, že ho stále nepochválil za jeho úlovok. „Ako len vyrástol! Pamätám si, aký bol maličký, keď sme ho priviedli do lesa a dali mu meno.“

Keď Hromova matka Búrka zahynula v troskách dvojnožčieho brlohu, Sivému krídlu a Korytnačej nôžke sa podarilo zachrániť Hroma, ale jeho súvrhovci a matka boli navždy stratení. *Jej srst bola taká jemná, jej oči také nádherne...* Sivé krídlo zvesil chvost a srdce mu prebodla bolesť. *Už nikdy ju neuvidím.*

„Pozri, Hrom chytil vtáka! Bude z neho skvelý lovec.“ Hlas Korytnačej nôžky ho vytrhol zo zamyslenia. Keď na ňu Sivé krídlo pozrel, okamžite spoznal, že sa snaží zniet veselo. *Takmer, akoby vedela, na čo som myslel. Korytna-*

čia nôžka ma zrejme pozná tak dobre, že dokonca vie, ako ma rozptýliť, keď som smutný.

„Presne tak,“ súhlasil Sivé krídlo a otriasol sa.

Hrom pri chvále ožil a zvyšné dve mačatá pribehli k nim.

„Aj my budeme úžasní lovcí,“ vyhlásila Žaluďová srst’.

„Som si tým istá,“ odvetila Korytnačia nôžka. So žmurkaním sa otočila k Sivému krídlu. „To musia byť mačatá Letiacej jastrabice. Aj ony sú také veľké a silné. Len sa na ne pozri!“

„Možno si bola preč dlhšie, ako si si uvedomila,“ zamňaukal Sivé krídlo. Ale pri pohľade na bolesť v jej očiach svoje slová okamžite oľutoval. „Chcel som povedať, že dosť na to, aby... no...“ zakoktal sa. „Chýbala si mi, Korytnačia nôžka.“

Mačke zažiarili oči. „Aj ty si mi chýbal, Sivé krídlo.“

Otočil sa k mačatám, pretože si náhle uvedomil, že ich sledujú a nasávajú každý detail z ich rozhovoru. „Toto je Bleskový chvost a toto Žaluďová srst’.“

„Dobré mená,“ zamňaukala Korytnačia nôžka a do tváre sa jej vrátila radosť. „Ja som Korytnačia nôžka.“

„Bleskový chvost dostal svoje meno, pretože je vždy v päťach Hromovi,“ vysvetlil Sivé krídlo. „Sú také naša malá búrka!“

Korytnačej nôžke sa pobavene zaleskli oči a dotkla sa nosom s oboma mačatami.

„Choďte sa hrať,“ vyzval ich láskavo Sivé krídlo. Chcel sa porozprávať s Korytnačou nôžkou bez toho, aby tí traja počúvali každé ich slovo.

Nebolo im treba vraviť dvakrát. Mačatá s radostným mňaučaním odbehli preč a začali sa naháňať okolo útesovca.

„Ako sa ti darí v dvojnožkrají?“ spýtal sa Sivé krídlo v rozpakoch. Nechcel, aby si Korytnačia nôžka myslela, že ju znova kritizuje. „Zvládla si to cez chladné obdobie?“

„Áno, bolo to príjemné,“ odvetila Korytnačia nôžka nadnesene. „Veľmi útulné a pohodlné. Mali sme aj s Včielkou spoločnosť – krátko potom, ako som tam prišla žiť, sa k nám pridala ďalšia mačka.“

„Tulák?“ spýtal sa Sivé krídlo, ktorý mal problém tomu uveriť.

„Och nie,“ odvetila Korytnačia nôžka. „Dvojnožci niekam šli, a keď sa vrátili, mali so sebou mačku – veľkého kocúra. Povedal nám, že žil s iným dvojnožcom, ale jeho dvojnožec mu zrazu jedného dňa prestal nosiť potravu.“

Dvojnožcom sa nedá veriť, pomyslel si Sivé krídlo, no mal dosť rozumu, aby to nepovedal nahlas.

„Takže potom šiel žiť na miesto s kopou ďalších mačiek. Všetky tam boli nešťastné a ukňučané a povedal, že niekde kúsok odtiaľ počuli brechať psy. Všetci sa tlačili na jednej kope. Potom ten kocúr – volal sa Muro, len tak mimochodom...“

„Muro?“ prerušil ju Sivé krídlo. „Čo je to za meno? Nikdy dvojnožcov nepochopím.“

Korytnačia nôžka pokrčila plecami. „Každopádne, naši dvojnožci ho odtiaľ vzali a prišiel žiť so mnou a Včielkou.“

„Mala si ho rada?“ spýtal sa Sivé krídlo. „Bol priateľský?“

Korytnačia nôžka zaváhala a sklopila zrak na laby. „Och áno, bol priateľský,“ odpovedala napokon. „Vychádzali sme spolu dobre.“ Potom potriasla kožuchom. „Ale bol čas odísť. Chýbali mi moji priatelia na vresovisku.“

Korytnačia nôžka sa vracia k nám! Sivému krídlu preletela telom spokojnosť, ale ešte než stihol niečo povedať, tri mačatá sa prirútili späť, naháňajúc jedno druhé kolo-dokola, šmykli sa na páse sypkej zeminy a nedokázali včas zastať. Bleskový chvost vrazil do Korytnačej nôžky, ktorá stratila rovnováhu a padla na chrbát, kde, mávajúc nohami a chvostom, zavyla od bolesti a nepohodlia.

Sivé krídlo šokovane vyvalil oči, keď na ňu pozrel a prvý raz zbadal jej zaoblené brucho. *Čaká mačatá!*

„Nestalo sa ti nič?“ spýtal sa nervózne, keď jej prišiel na pomoc.

Korytnačia nôžka sa oprela o jeho plece a dychčiac sa postavila späť na laby. Chvíľu mlčala. Potom krátko zafučala. „Som v poriadku... myslím.“

Sivé krídlo obrátil zrak späť k trom mačatám. Bleskový chvost sa so zdeseným výrazom krčil za Hromom. Sivé krídlo ho švihnutím chvosta vyzval, aby prišiel k nemu. „Pod' a ospravedlň sa Korytnačej nôžke,“ prikázal príkro.

Zhrbený Bleskový chvost podišiel vpred so sklonenou hlavou a zveseným chvostom. „Naozaj ma to mrzí,“ zamňaukal.

„Nič sa nestalo.“ Korytnačia nôžka ho krátko lizla po ušiach.

„Len nezabudni, že nemôžeš len tak pobehovať z miesta na miesto a nepozerať sa, kam ideš,“ povedal mu Sivé krídlo. Na chvíľu sa odmlčal a potom dodal: „Myslel som, že som vás poslal hrať sa.“

Počkal, kým všetky tri mačatá s nadšeným pišťaním ufujazdili preč. *Korytnačia nôžka bude mať mačatá... kto by to čakal?*

„Takže,“ zamňaukal a natočil uši k jej oblému bruchu. „Ako sa to stalo?“

„Ako myslíš, že sa to stalo?“ zasyčala Korytnačia nôžka. Potom jej pohľad znežnel. „Spravila som chybu,“ pokračovala. „Všetci ste mi strašne chýbali. Muro vyzeral byť silný a priateľský, takže som si myslela, že môžem začať odznova a založiť si nový život s ním. Ale keď som si uvedomila, že čakám mačatá... zmenil sa.“

Sivé krídlo cítil, ako sa mu von z hrdla derie vrčanie. „Ak ti ublížil...“

„Och nie!“ upokojila ho Korytnačia nôžka. „Muro bol stále priateľský, ale nechcel si so mnou robiť ohľadom mačiat žiadne plány. A Včielka znervóznela, vždy keď som ich spomenula.“ Korytnačia nôžka šibla koncom chvosta. „Ale ani jeden z nich nechcel priznať, že niečo nie je v poriadku.“

„Tak čo si spravila?“ spýtal sa Sivé krídlo.

„Prosila som Včielku, aby ku mne bola úprimná. Nechcela, ale nakoniec mi prezradila, že dvojnožci vezmú moje

mačatá a dajú ich iným dvojnožcom.“ Hlas sa jej trochu zatriasol. „Už nikdy by som ich nevidela, len čo odo mňa viac nebudú potrebovať mlieko.“

„To je strašné!“ zvolal Sivé krídlo a zaboril nos do jej pleca. Ako by mohol niekto takto rozdeliť rodinu? Mačky sa v horách a teraz aj tu na vresovisku držali pri sebe. Všetci pomáhali so starostlivosťou o mačatá – bolo nepredstaviteľné, že by sa nejaká mačka vzdala svojich mladých. *No, až kým Jasné nebo neodmietol Hroma*, pripomenul si Sivé krídlo.

„Včielka mi prezradila, že ju Muro požiadal, aby mi nepovedala pravdu. A teraz... no, už nikdy viac nebudem mickám ani dvojnožcom veriť. Zistila som, kto sú moji skutoční priatelia, a teraz netúžim po ničom inom, len sa vrátiť k vám.“ Uprela na Sivé krídlo rozšírené oči. „Myslíš, že ma ostatní prijmú?“

Cítil, ako sa mu pri jej naliehavom pohľade topí srdce. „Prečo by nemali?“ zamňaukal s ďalším pohľadom na jej zaoblené brucho. Z nejakého dôvodu mu predstava, že Korytnačia nôžka čaká mačatá iného kocúra, bola nepríjemná. „Patíš sem.“

S mávnutím chvosta zaviedol Korytnačiu nôžku k vrcholu priehlbiny.

„Páni!“ zvolala a obdivne vyvalila oči, keď prešla pohľadom po ich domove. „To je ale úžasné miesto! Oveľa lepšie ako starý tábor.“

Sivé krídlo prikývol. „Sme tu viac v bezpečí a lepšie krytí,“ ukázal chvostom na útesovce.

Keď zamierili dole svahom, Roztrieštený ľad vykukol z tunela, ktorý kopal s Kavčím škrekom. Bielu srst mal posypanú hlinou. Keď zazrel Korytnačiu nôžku, zarazil sa a prižmúril oči.

„Čo tu robíš?“ spýtal sa.

„Ahoj, Roztrieštený ľad!“ pozdravila ho Korytnačia nôžka. „Rada tá znova vidím.“

Roztrieštený ľad najprv neodpovedal. Namiesto toho vrhol na Korytnačiu nôžku chladný pohľad a potom zamňaukal: „Otočila si sa nám chrbtom, keď sa zozimilo. Prečo si *micka* ako ty myslíš, že tu teraz bude vítaná?“

Korytnačia nôžka rozhorčene našuchorila srst, takmer akoby skrývala tehotné brucho. „Nemáš právo mačkám vraviť, že sem nemôžu prísť,“ odsekla. „Kto si myslíš, že si – Jasné nebo?“

„Pozri...“ začal Sivé krídlo, ktorý sa pri bratovom mene strhol.

Obe mačky jeho pokus zakročiť ignorovali.

„Nie každý nápad Jasného neba je márnny,“ zamrmlal Roztrieštený ľad. „Beriem ťa priamo za Hlbokou tieňavou,“ pokračoval. „Rozhodne, čo s tebou.“

„Korytnačia nôžka nemusí...“ začal znova Sivé krídlo.

„Nemusíš sa unúvať brániť ma,“ prerušila ho Korytnačia nôžka s ušami nahnevane pritisnutými k hlave. „Rada Hlbokú tieňavu znova uvidím. Chýbala mi a myslím, že Roztrieštenému ľadu rýchlo vysvetlí, čo si môže a nemôže dovoľovať.“

Roztrieštený ľad a Korytnačia nôžka vyrazili spolu s Kav-

čím škrekotom, ktorý sa vynoril z tunela a prekvapene pozrel na Korytnačiu nôžku. Sivé krídlo sa otočil pohľadať mačatá a zbadal, že lezú na balvan obrastený lišajníkom a potom z neho s nadšeným pišťaním zoskakujú.

„Podťe!“ zavolal. „Je čas ísť domov.“

2. KAPITOLA

Keď Sivé krídlo a Korytnačia nôžka dorazili na dno priehlbiny, zbadali Letiacu jastrabicu, Škvrnitú srst', Mračný deň a Pokropenú kvetinu, ako stoja pred Hlbokou tieňavou.

„Potrebujete nabrať silu do zadných nôh,“ vysvetľovala im čierna mačka. „Tak si dokážete poradiť s každým, kto sa k vám prikradne odzadu. Pokropená kvetina, skús to znova.“

Sivé krídlo videl, že Hlboká tieňava oprela o jednu zo skál veľký kus kôry. Pokropená kvetina zaujala postoj a silno koplá do kôry, ktorá odletela, pričom sa kúsky z nej vzniesli do vzduchu.

„Oveľa lepšie,“ zamňaukala Hlboká tieňava. „Mračný deň, teraz ty.“

Sivé krídlo si všimol, že Rozoklaný štít čupí o pár chvostov ďalej a nešťastne sa prizera. Preletel ním záchvev súcitu. Odkedy Rozoklaný štít padol zo stromu a zlomil

si nohu, nemal to v živote ľahké. Jasné nebo ho vyhnal z lesa, pretože sa vraj nemôže starať o mačku, ktorá nedokáže loviť. Mačky z vresoviska ho prijali k sebe, ale Sivé krídlo vedel, ako previnilo sa jeho mladý brat cíti, že nemá čím prispieť.

Šklblo mu uchom, keď sa k nemu naklonila Korytnačia nôžka, začala šepkať a odviedla jeho myšlienky od útrap Rozoklaného štíta.

„Prekvapuje ma, že Hlboká tieňava učí mačky bojové techniky,“ zamrmlala. „Muselo sa to tu dosť zmeniť.“

Sivé krídlo otvoril ústa a chcel odpovedať, ale ešte než prehovoril, Roztrieštený ľad sa rozbehol k Hlbokej tieňave. „Na našom území sme narazili na cudziu mačku!“ zamňaučal a namieril chvost ku Korytnačej nôžke.

„Korytnačia nôžka!“ zvolala Pokropená kvetina, pribehla k nej a dotkla sa nosom jej ucha. „Roztrieštený ľad, to nie je *cudzia* mačka,“ dodala otrávene a vrhla pohľad na sivo-bieleho kocúra. „Je to naša *priateľka*.“

Letiaca jastrabica nasledovala svoju brložníčku a obtrela sa kožuchom o Korytnačiu nôžku. „Rada ťa vidím,“ zamňaukala vrúcne.

Ostatné mačky sa držali vzadu a vymieňali si neisté pohľady. Z Roztriešteného ľadu stále sálalo nepriateľstvo.

Sivé krídlo potlačil rozhorčený povzdych a nervózne čakal na odpoveď Hlbokej tieňavy. Veľmi dobre vedel, aká je čierna mačka pri cudzincoch opatrná. *Samozrejme, že Korytnačia nôžka nie je cudzia. Ale aj tak to nie je najlepší spôsob, ako ohlásiť, že je spät.*

